

Czytanie Słowa

CZĘŚĆ I: PRZEGLĄD

TEKST PRZEWODNI: Ne 8,8; Joz 1,8; J 5,39-40.

ZAKRES STUDIUM: Ne 8.

Lekcja dotyczy znaczenia spędzania czasu na studiowaniu Słowa Bożego. Przywódcy Izraela i lud okazali niesamowitą miłość do Boga i Jego Słowa, kiedy spędzili wiele godzin słuchając *Pisma Świętego* czytane głośno. Wydarzenia opisane w tym rozdziale nastąpiły w siódmym miesiącu (tiszri), co jest istotne, gdyż w tym miesiącu przypadały trzy święta - pierwszego, dziesiątego i piętnastego dnia miesiąca (Święto Trąbienia, Dzień Pojednania i Święto Namiotów). Ezdrasz, Nehemiasz wraz ze wszystkimi przywódcami zwołali lud, w tym także dzieci, pierwszego dnia miesiąca, a Lewici czytali Słowo Boże i objaśniali je. Ludzie słuchali godzinami historii swojego dziedzictwa, świadectw obecności i mocy Boga oraz Jego wierności wobec nich. Czytanie i objaśnianie (tłumaczenie) dokonywane przez Lewitów głęboko poruszało ludzi. Słyszac przesłania z ksiąg Mojżesza, byli przekonani o swojej grzeszności i świętości Boga, więc płakali, poruszeni do głębi.

Nehemiasz i Lewici wezwali ludzi, by nie płakali i nie smucili się, ale radowali się z Pana i Jego wielkiej miłości wobec nich. W wyniku obszernego czytania *Pięcioksięgi Mojżeszowej* Judejczycy dowiedzieli się, że piętnastego dnia miesiąca powinni obchodzić Święto Namiotów. Tak więc zgromadzili się ponownie, by obchodzić zapomniane i zaniedbane święto przez siedem dni. W tym czasie mieszkali w namiotach i szałasach na dachach domów i podwórzach, codziennie razem studiując Słowo Boże. Ósmego dnia odbyło się uroczyste zgromadzenie.

CZĘŚĆ II: KOMENTARZ

Ponieważ rozdziały Ne 8—10 zostały napisane z punktu widzenia trzeciej osoby a nie z perspektywy pierwszej osoby, jak reszta księgi, możliwe jest, iż rozdziały te zostały zebrane jako teologiczne centrum mające stanowić wyjaśnienie ówczesnego stanu Izraelitów i ich poświęcenia się Bogu. Wydarzenia opisane w tych rozdziałach nastąpiły przypuszczalnie po przybyciu grupy Nehemiasza do Jerozolimy. Ciekawe, że w rozdziale 8 pojawia się Ezdrasz wspomniany wraz z Nehemiaszem jedynie w Ne 8,9 i 12,26. Jest jasne, że tematem tej jednostki literackiej Ne 8—10 jest poświęcenie się Bogu przez czytanie *Pisma Świętego*, wyznanie grzechów i odnowienie przymierza. Ezdrasz pojawia się w narracji, gdyż jego rolą jest nie tylko budowanie fizycznych struktur, ale prowadzenie ludzi do studiowania Słowa Bożego. Ne 1—6 (podobnie jak Ezd 1—6) dotyczy projektów budowlanych, ale następnie uwaga zostaje przekierowana na budowanie ludu Bożego (Ne 7—13; także podkreślone w Ezd 7—10). Ne 8 wskazuje, że czytanie Słowa Bożego ma istotną rolę w szczerym życiu w obecności Boga.

Struktura Ne 8

- A. Odczytanie *Księgi Prawa* (Ne 8,1-2)
- B. Reakcja ludu i oddanie czci Panu (Ne 8,3-6)
- C. Zrozumienie odczytanego tekstu (Ne 8,7-8)
- D. Ten dzień jest święty - nie smućcie się i nie płaczcie (Ne 8,9)
- E. Radość z Pana jest waszą ostoją (Ne 8,10)
- D'. Ten dzień jest święty - nie smućcie się (Ne 8,11-12)
- C'. Dowiedzenie się z lektury, iż należy obchodzić Święto Namiotów (Ne 8,13-15)
- B'. Reakcja ludu i przygotowanie namiotów (Ne 8,16-17)
- A'. Odczytanie *Księgi Prawa* (Ne 8,18)

Odczytanie Słowa Bożego

Czytanie Słowa Bożego jest ważną koncepcją w Ne 8. To niesamowite, że lud słuchał czytania godzinami, „od samego świtu aż do południa” (Ne 8,3), od 5 do 7 godzin, co świadczy o otwartości na słuchanie Boga. Ale

tym razem chodziło nie tylko o słuchanie, ale także zrozumienie. Wydaje się, że „zrozumienie” jest najważniejszym pojęciem w tym rozdziale.

W rozdziale tym hebrajskie słowo *bin* („zrozumienie”) występuje sześciokrotnie (Ne 8,2.3.7.8.9.12). To zdumiewające, jak często występuje to słowo i to pojęcie. Autor celowo raz po raz powtarza pojęcie zrozumienia, by zwrócić na nie naszą uwagę. Ponadto obok słowa *bin* dwukrotnie użyte jest słowo *sakhal*, które także oznacza „rozumieć”, jak również „być mądrym i roztropnym” oraz „mieć zrozumienie, mądrość i rozeznanie” (Ne 8,8.13). Od początku czytamy, że wszyscy, którzy mogli „słuchać ze zrozumieniem” (Ne 8,2), zostali wezwani, co oznacza zarówno dorosłych jak i dzieci wystarczająco dojrzałe, by zrozumieć *Pismo Święte*. Słowo nie wpadało im jednym uchem a wypadało drugim. Miało znaczenie i cel dla nich, prowadząc do mądrości i przemieniając ich. Zdobywanie wiedzy nie polega na gromadzeniu pięknych pojęć i informacji w głowie. Poznanie powinno wpływać na całą naszą istotę.

Reakcja ludu

Wysłuchane słowa *Pisma Świętego* podziały na zgromadzonych ze zdumiewającą mocą, gdyż płakali poruszeni do głębi. To, co usłyszeli w *Prawie*, wpłynęło na ich zrozumienie Boga i zmieniło sposób, w jaki postrzegali siebie i świat. Słuchanie Słowa Boże pomaga nam ujrzeć rzeczywistość z Bożej perspektywy i zrozumieć, że jesteśmy grzesznikami. Czasami współcześni ludzie czytając *Stary Testament* błędnie zakładają, że w tamtych czasach nie dostrzegano Boga jako miłującego Ojca. Ale fragmenty takie jak ten fragment *Księgi Nehemiasza* przekonują nas, że było inaczej. Spędzanie czasu na słuchaniu Słowa Bożego, czytanie o miłosierdziu Boga i Jego potężnych czynach nie odpychało ludzi od Boga, ale przekonywało ich o Jego miłości i miłosiernych interwencjach. Uświadamiali sobie, że byli niewierni, ale Bóg był wierny. Piękno i moc *Pisma Świętego* polegają między innymi na tym, że przez nie Bóg wzywa nas, byśmy nawrócili się do Niego oraz ukazuje nam, kim naprawdę jest - Bogiem, który nas miłuje i czyni wszystko, by nas uratować i odzyskać dla Niego.

Czas spędzany na studiowaniu Słowa Bożego prowadzi do osobistego i zbiorowego ożywienia duchowego. „Bo Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić zamiary i myśli serca; i nie ma stworzenia, które by się mogło ukryć przed nim, przeciwnie, wszystko jest obnażone i odsłonięte przed oczami tego, przed którym musimy zdać sprawę” (Hbr 4,12-13). Czytanie Słowa Bożego na głos ludziom sprawia, że przenika ono ich serca i umysły, a więc reagują głęboko emocjonalnie. Odczuwają smutek z powodu świadomości ich grzesznego stanu, ale potem reagują wielką radością na to, kim jest Bóg.

Kolejny ważny temat występujący w tym rozdziale to rola przywódców w tego rodzaju ożywieniu. Przemiana zaczęła się od przywódców, którzy zwołali zgromadzenie w odpowiedzi na instrukcję Boga zawartą w Jego Słowie. Najprawdopodobniej dowiedzieli się więcej o Bogu od Ezdrasza i Nehemiasza, więc byli pod wrażeniem niezachwianej miłości i poświęcenia tych dwóch przywódców. Przywódcy skorzystali z okazji i zorganizowali spotkanie. Postępowali zgodnie z Bożymi instrukcjami i zadbali o to, by dotrzeć do ludu przez czytanie Słowa Bożego. Nie pozostawili niczego przypadkowi, ale zorganizowali czytanie i objaśnianie oraz tłumaczenie *Pisma Świętego*, aby słuchacze jak najlepiej je zrozumieli.

Pragnienie przywódców, by uczyć się od Ezdrasza, świadczy, że posiadali oni ducha i postawę gotowości uczenia się. Tragedią jest to, że niektórzy ludzie wierzą, iż wiedzą już wszystko i niczego więcej nie muszą się uczyć. Niestety, taka postawa wyklucza gotowość uczenia się pod wpływem Ducha Świętego. Bycie otwartym na uczenie się od innych, a zwłaszcza od Boga, jest wymogiem dla tych, którzy chcą działać dla Boga w świecie.

Radość z Pana

Punktem kulminacyjnym czy centralnym chiastycznej struktury rozdziału podanej powyżej jest Ne 8,10, który powtarza, iż „dzień dzisiejszy jest poświęcony naszemu Panu”, a następnie wzywa: „nie smućcie się”. Dlaczego? „Wszak radość z Pana jest waszą ostoją [*ma'oz*]” (Ne 8,10). Trzykrotnie lud został wezwany, by się nie smucić, ale raczej radować. *Ma'oz* oznacza „schronienie”, „bastion”, „twierdzę”. Jest także tłumaczone w *Pismie Świętym* jako „ochrona”, ale najczęściej jako „siła”, „ostoją” czy „schronienie”. Np. psalmista pisze o Bogu jako *ma'oz* czyli schronieniu, obronie i ostoi (Ps 31,4; 37,39; 43,2; 52,9). Słowo przetłumaczone jako „radość” (*khedwah*) występuje jedynie dwukrotnie w *Biblii*. Drugim przypadkiem jest 1 Krn 16,27 w pieśni Dawida chwalejącej Boga w czasie umieszczenia skrzyni przymierza w przybytku: „Przed obliczem Jego majestat i chwała, a moc i radość [*khedwah*] tam, gdzie On przebywa” (BKR).

Święto Trąbienia zaczynało się od dęcia w *szofar* (barani róg), oznaczającego początek przygotowania na Dzień Pojednania. Tak więc zaczynało czas (10 dni) zastanowienia i skruchy.

Jednak Ezdrasz i Lewici wezwali lud, by nie trwał w smutku i płaczu, gdyż ten dzień był dniem poświęconym Panu. Ezdrasz zapewnił zgromadzonych, że radość pochodząca od Pana jest ich ostoją, twierdzą i ucieczką. Jeśli chcieli być mocno utwierdzeni i silni, to potrzebowali „radości z Pana”. Zwróć także uwagę, iż świętość i radość idą ze sobą w parze. Radość płynęła ze zrozumienia, że dostąpili Bożego przebaczenia. Ta radość

z Pana miała być demonstrowana przez jedzenie i picie wraz z rodzinami, radowanie się pokarmem i wspólnotą. Ponadto mieli oni podzielić się pokarmem z tymi, którzy nie mieli nad czym ucztować. Czas na zastanowienie nad sobą przyszedł w ciągu 10 dni prowadzących do Dnia Pojednania. Jednak Ezdrasz pragnął, by lud zrozumiał, że skrucha nie jest jedynym niezbędnym elementem. Radowanie się tym, czego Bóg dokonał dla zbawienia jest równie ważne. Izraelici mieli pamiętać o obietnicy zbawienia i radować się nim.

CZĘŚĆ III: ZASTOSOWANIE

Ezdrasz nauczał lud, że siła do codziennego życia przychodzi z radowania się z Pana. Ten przepis wydaje się niemal zbyt prosty. Czy to możliwe, że najważniejszym rozwiązaniem naszych codziennych problemów jest radowanie się z Pana?

Kiedy skupiamy się na radowaniu się z Pana, bez względu na to, co dzieje się w naszym życiu, ufamy Mu, iż jest dość wielki, by uporać się z naszymi problemami. Takie zaufanie do Boga podnosi nas na duchu i daje nam odwagę, by stawić czoła wyzwaniom dnia. Powstrzymuje nas od biadania i użalania się nad sobą z powodu okoliczności, w jakich się znaleźliśmy. Zamiast tego pozwala nam skupić się na tym, czego Bóg może dokonać i czego już dokonał dla nas, zwłaszcza na Golgocie.

1. Pomyśl o biblijnych postaciach, które znalazły się w trudnych okolicznościach, ale doświadczyły tego, iż Bóg przeprowadził je przez problemy. Czego możemy się nauczyć na ich przykładach?

2. Jak ważna jest nasza postawa? Victor E. Frankl, austriacki psycholog, były więzień niemieckiego obozu koncentracyjnego, napisał: „Wszystko można odebrać człowiekowi prócz jednego - ostatniej ludzkiej wolności - wyboru postawy bez względu na okoliczności, wyboru własnej drogi” (*Man's Search for Meaning: An Introduction to Logotherapy*, Nowy Jork 1963, s. 104). Czy zgadzasz się z tym stwierdzeniem? Omów swoją odpowiedź. Dlaczego postawa jest tak istotna w naszym życiu?